

AZ GİTTİK**UZ GİTTİK**

Ulunay'a cevap

Bu yazılar, salt Ulunay için yazılmış değildir. Böyle olsaydı, ya hiç yazmaz, «Değmez» der geçerdim, ya da bir tek yazıyla işi bitirirdim. Bu yazılar bir Ulunay'a değil, birçok Ulunaylara onların yüzünden her gün bir parça daha Ulunaylaşmakta olanlara, bir geri anlayışa, gericiliğe karşı yazılmaktadır.

Ulunay ister inansın, ister inanmasın. Gerek Peyami'ye, gerek Uluna'ya bu yazıları yazmak istemezdim. Ama beni buna onlar zorladılar İyi de oldu. Biz bütün iç yüzümüz, kimliğimiz, kişiliğimizle ortaya çıkarken, nasıl olsa önlenemeyecek bir yeni — eski çatışması da, okurların gözünde bir sonuca bağlanmalıydı. Kafaları donuk bu eski kuşağın, ilerlememize nasıl engel olduklarını, «Suret-i Hak» tan görünerek özgür düşüncüyü nasıl boğduklarını, Atatürkçülüğü, devrimlerimizi nasıl her gün biraz daha yıpratarak yok etmeye çalıştıklarını gözler önüne sermeliyiz.

Şurasını açıklamam gerekiyor. Yazılarımda ikide bir «eski kuşak» tan söz ediyor, «Şark kafalıları» yeriyorum. Burada «eski kuşak» dediklerim, kimliklerinde doğum tarihleri eski olanlar anlamına değildir. Bu bir yaş değil, baş işidir Gençler arasında da donuk kafalılar olduğu gibi, yaşlılar içinde de bize örnek olacak aydın, ileri görüşlüler vardır.

Bay Ulunay, neden ben Peyami ile tartışmaya girmişken, hiç yok yere araya girip, bana saldırıyor? Peyami'yi çok sevdiğinden mi? Hayır. İnanın ki, kendilerini çok iyi tanıdığım bu eski kuşak, hiçbir zaman birbirlerini sevmezler. Birbirlerini durmadan çekiştirirler. Bir merdivenden inerken, bir basamaktan öbür basamağa ayaklarını atıncaya kadar, birbirleri için en olmayacak en ağıza alınmaz sözleri söylerler. Kafalarında sağlam bir düşünceleri, bir ilkeleri, bir inanları da olmadığı için, birbirleri için bütün söyledikleri yalan, dolan, iftiradır. Bütün bunları söyledikten sonra, merdivenin alt başında, o arkalarından söyledikleri kişiyle karşılaşınca ne yaparlar, bilir misiniz? Hiç yüzleri kızarmadan, ellerini, kollarını birbirine uzatıp, seslerini de yapmacık bir sevgiyle titreterek,

— Aman efendiciğim, üstâdım... Mirim... Nur-u aynım... Hayatım, caaanım efendim...

Diye birbirlerinin boynuna atılır, kucaklaşır, öpüşür, birbirlerini öğerek, göklere çıkarırlar. Sonra da ayrılır ayrılmaz, ikisi de birbirinin arkasından en ağır, en iğrenç dedikoduları yaparlar.

Ben bu kart kuşağı çok iyi tanırım. Laboratuvarı hastalık bir kobay inceler gibi, aralarında bulunduğum zaman, onları inceledim.

İkisi birden bana saldıran bu Peyami ile Ulunay'ın birbirlerini çok mu sevdiklerini, ondan mı bana karşı birbirlerini tuttuklarını sanıyorsunuz? Siz onların, birbirleri için neler söylemiş olduklarını Milliyet Gazetesinde çalışanlardan sorup öğrenebilirsiniz.

Size bir şey daha söyleyeyim mi? Ben burada Peyami'yi yedikçe, Ulunay'ın yüreği yağ bağlamıştır. Ulunay'ı yediğim zaman da Peyami içinden sevinmiştir. Çünkü ben, onların birbiri için düşünüp, arkadan konuşup ta, yüzyüze gelince söyleyemedikleri gerçekleri açığa vuruyorum.

Peyami için yazdıklarımı sevinen, bayılan Ulunay, Peyami benim için, iftira ve yalanlarla dolu o yazısını yazınca ne yapmıştır. biliyor musunuz? Gözümle görmüş gibi biliyorum. Kafası bereli, eli tesbihli Ulunay, kollarını açarak Peyami'ye koşmuş,

— Ah üstâdım, kalemine sağlık ellerin dert görmesin... Habisin işini bitirmişsin. Ah efendim o ne yazıydı, harikulâde vallahi... demiştir. Evet, evet, inanın ki böyle olmuştur.

Ama ikisi de hiç merak etmesinler, ben burdaki yazılarımla, yazabildiğim sürece, bu iki gerici kafalı yazarı sonuna değin sevindirmeye çalışacağım.

Bana «kapkara ruhlı», «Muhammed'i, Allah'ı bilmez» diyen Ulunay yine benim için şöyle yazıyor:

«Doğduğu zaman babasının kulağına okuduğu ezanı belki bir daha işitmek için kulağına pamuk bile tıkamış ve pek isabet etmiştir.»

Şimdi lütfen beni dinleyiniz. Benim 85 yaşında bir babam var. Kalbinden hastadır. Daha, başka hastalıkları da olduğu için yataktan kalkamaz. Babam, dinine çok bağlı bir müslümandır. Ama Ulunay gibi müslümanlardan değil. Ağzına rakın, şarabın damlasını koymadığı gibi, abdestsiz yere basmamış, bir rekât namazını da ihmal etmemiştir.

Ulunay yazısında babamı karıstırdığı için, ben de bunları

söylemek zorundayım. En küçük bir heyecana gelmemesi için çırpındığımız 85 yaşındaki babam, Ulunay'ın şu yukardaki cümlesini ve Peyami'nin «cevabını vereceğim» iftiralarını okusaydı ölebilirdi. İlerisini gerisini düşünmeden ulu orta yazan müslüman Ulunay da buna pek sevinirdi. İşte bu Ulunay, böyle bir müslümandır.

Biz bugün bu gazeteleri, babamdan saklamaktayız.

Ulunay'la Peyami'nin kullandığı silâhlara hiç tenezzül etmiyorum. Kendime, düşünceme güvenim var da ondan. Söyleyecek sözü olanlar, iftira, yalan haysiyetsizliğine düşmeden, meslek haysiyetini koruyarak da kendilerini efendice savunabilirler. Onların silâhlarını kullansam, söyleyecek çok sözüm vardır.

Bütün gazetelerdeki fıkralara bakınız, hepsinde yazarların adı, soyadı vardır. Yalnız birinin yoktur: Ulunay'ın. Bu Ulunay'ın adı ne? Refi Cevat... Neden adını yazmaz? Çünkü Ulunay'a göre, Türk, alfabetiyle «Refi Cevat» yazılamaz. Onun için de fıkralarında adı yok, yalnız soyadı vardır.

Atatürk devrimi diye bildiğimiz her ne varsa, Ulunay onlara karşıdır. Bir yazısında «Doğru dürüst bir mektup bile yazamadığımız bu harflerle Kur'anı nasıl yazarız?» diyen Ulunay, Türk alfabesine karşıdır. Ama doğrudan doğruya Arap harflerinin geri gelmesini isteyecek yüreklilikte olmadığından, şimdilik, alfabemizi yetersiz bulmaktadır. Bu birinci aşamadır. Arap hançeresinin «Ayn»lı, «Hemze elifli» seslerini verecek bir başka alfabeyle kavuştuktan sonra, daha ileri gidecektir.

Ulunay kıyafet devrimine karşıdır. Başında bere taşır, şimdiyecek bir kez bile başına şapka giymemiştir. Beresinin yüzünden Kartal jandarma karakolunda bir gün alakonmuştur.

Ulunay, Atatürk devrimi diye bildiğimiz her şeye karşıdır. Ama bunu açıkça söyleyemediği için, müzikten dile, şapkadan lâisizme değin, bütün devrimleri yıpratmak, çürütmek için çalışmaktadır.

Ulunay'ın Mevlâna'yı şair olarak, düşünür olarak mı sevdiğini sanıyorsunuz? Hayır, Mevlâna onun için bir sığınaktır. Bu sığınığın ardında gericiliği savunmakta, Türk devrimlerini yıkmaktadır.

Mevlâna için yapılanlar «âyin» değil de «âyin timsâli» imiş. Şu âyin timsâli ile «âyin» in ne farkı var?

Bir büyük şair, bir büyük düşünür böyle anılmaz. Anma törenleri üniversitelerde yapılır, sanat çevrelerinde yapılır. Hakkında bilimsel kitaplar çıkarılır. Gerekirse bir de Mevlâna kürsüsü kurulur.

«Âyin timsâli» diye kime, neyi yutturuyorsunuz?

Sayın okurlarım, açıkça size soruyorum: Atatürk devrimlerinden ne kaldı? Ve yine soruyorum: Atatürk zamanında şu Ulunay bunları yazabilir miydi? Neden bu «âyin timsâlleri» Atatürk zamanında yapılmıyordu?

İnsanlar yaşayışları içinde büyük yanlışlar yapabilir, suçlar işleyebilirler. Bu suçların sık sık yüze vurulmasını doğru bulmam. Bunu yapanları da ayıplarım. Ulunay'ın da büyük suçunu yüzüne vurmam istemem. Ama Ulunay ve onun gibiler bu suçlarını sinsi sinsi işlemekte direnirlerse, o zaman iş değişir.

Geçen gün Çetin Altan, beni savunan bir yazısında Ulunay'a çattı. Kendisine,

— Teşekkür ederim ama Çetin, onların diliyle konuşmasaydın iyi olurdu. İnsanın bir zaman işlediği suç yüzüne vurulmamalıdır, dedim.

Çetin Altan da bana şunu söyledi:

— Onlar bu dilden anlarlar. Ben daha dünyada yokken vatan haini olanlar, sonra yurda dönüp bana vatanperverlik dersi verirlerse, elbet ben de onların dilini kullanırım.

Bay Ulunay! Yüzellilik olduğunuzu bir daha yüzünüze vurmam istemezdim. Ama siz bugün yüzellilik de değilsiniz, bin beş yüz ellilik oldunuz. Beş beş yüz ellilik olmanız için de durmadan çalışıyorsunuz.

Eski bir hıncınızı çıkarmak için, son feci kazada Tan Matbaası yıkılınca «Uğursuz bina» diye yazdınız. Bir felâkatten intikam sevinci duymamız çok ayıp bir şeydi. Yurda dönüşünüzden sonra o gazeteye sığınmış, ancak orada yazabilmişsiniz. Ama ben size hak veriyorum. Dediginiz gibi Tan Matbaası uğursuz bir binadır ki, eski Refi Cevat'ı «Ulunay» olarak başımıza dert etti.

Size bir küçük ihtar: Bana cevap verecekseniz efendice, terbiyeli cevap veriniz. Yoksa, vesikalar da göstererek, tıpkı sizin dilinizle taa mütareke yıllarından başlarım. Ve eğer müslümansanız, önce Tanrı'dan, sonra henden af dileyiniz.

AZİZ NESİN